

Bibliaóra – 2020. október 23.

Előfohász: „A reménységben örvendezzettek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak (Róm12, 12).” Ámen.

Ének: 16: 1-6: Tarts meg engemet, ó, én Istenem...

Előima: Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban!

Áldott légy az igenért, amellyel elfogadtál bennünket akkor, amikor mindent sötétnek láttunk. Örömben és bánatban is mellettünk voltál és tudjuk, hogy vezetésed nyilvánvaló. Ma is Neked adunk hálát a Veled való közösségért, az Ige olvasásért, a reggeli csendességért, a déli harangszóért és az esti imádságokért, amelyek Hozzád szállnak. Hosszú út van ma is mögöttünk. Jöttünk, láttunk, tapasztaltunk, de olyan jó Hozzád térni. Kérünk, ültess le bennünket asztalunkhoz, és add, hogy elővegyük a Szentírást, elolvassuk a magyarázatot és épüljünk a családi imaközösség által. Péntek este van, annyi lehetőség kecsegtet bennünket a nagyvárosban. Csöndesítsd le lelkünket, szólj Hozzánk, hogy roskadozó lelkünkben minden a helyére kerüljön. Vezess utadon, hogy megmaradjunk Igédben, mert Te életünknek Lelked által ma is értelmet akarsz adni. Jöjj, és szólíts meg, tedd teljessé szolgálatunkat, holnapunkat és magyarázd meg mindazt, amit az örök életben kínálsz nekünk. Értünk meghalt és Általad feltámasztatott Jézusunk nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel II. könyve 17, 15-29

„Húsaj pedig elmondta Cádók és Ebjátár papoknak: Ilyen tanácsot adott Ahitófel Absolonnak és Izráel véneinek, én viszont ezt meg ezt tanácsoltam. Most tehát sietve küldjétek jelentést Dávidnak: Ne töltsd ma az éjszakát a puszta felé vezető gázlóknál, hanem azonnal kelj át, különben elpusztul a király és az egész vele levő nép. Jónátán és Ahimaac a Rógél-forrásnál álldogáltak. Oda járt egy szolgálóleány, az hordta nekik a hírt, ők pedig elmentek és hírt vittek Dávid királynak. A városba ugyanis nem mertek bemenni, hogy meg ne lássák őket. Mégis meglátta őket egy szolgáló, és hírül adta Absolonnak. Ezért mindketten sietve eltávoztak, és bementek egy bahúrими ember házába. Ennek az udvarában volt egy kút, oda ereszkedtek le. Az asszony pedig fogott egy terítőt, letakarta vele a kút száját, és gabonát öntött rá, úgyhogy semmit sem lehetett észrevenni. Amikor megérkeztek az asszonyhoz Absolon szolgálói, és megkérdezték, hogy hol van Ahimaac és Jónátán, az asszony így felelt nekik: Továbbmentek innen a vízhez. És keresték őket, de mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe. Miután eltávoztak, ezek kijöttek a kútból, elmentek, és hírt vittek Dávid királynak. Ezt mondták Dávidnak: Induljatok, keljétek át gyorsan a vízen, mert veszedelmes tanácsot adott Ahitófel! Elindult azért Dávid egész népével együtt, és átkeltek a Jordánon. Virradatra senki sem maradt, aki ne kelt volna át a Jordánon. Amikor látta Ahitófel, hogy nem az ő tanácsát követik, fölnyergelte a szamarát, elindult, és hazament a városába. Végrendelkezett háza népéről, azután felakasztotta magát. Így halt meg, és eltemették apja sírjába. Dávid már Mahanaimba érkezett, amikor Absolon az összes izráeliakkal együtt átkelt a

Jordánon. Absolon Jóáb helyett Amászáat állította a hadsereg élére. Amászá egy Jitrá nevű izráeli ember fia volt, aki bement Abígalhoz, Náhás leányához, aki Cerújának, Jóáb anyjának volt a nővére. Izráel és Absolon Gileád földjén ütött táborn. Amikor Dávid Mahanaimba érkezett, az ammóni Rabbából való Sóbi, Náhás fia, a Lódebárból való Mákír, Ammiél fia és a gileádi Rógelimből való Barzillaj ágyneműt, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét, továbbá mézet, vaját, juhtúrót és tehénsajtot vittek eleségül Dávidnak és a vele levő népnek. Mert ezt mondták: Éhes, fáradt és szomjas lett a nép a pusztában."

A két, egymásnak homlokegyenest ellentmondó tanács közül, Absolon választ. Jobban mondván Isten dönt Absolon és Dávid sorsáról, mert **„sokféle szándék van az Úr szívében, de az Úr tanácsa valósul meg.”** (Péld 19,21)

Aki pedig a tanácsadásban alulmarad, az árulóvá válik. Íratlan szabály ez a történelem folyamán. Húsaj a maga útját járva úgy tesz, mintha minden rendben lenne. Elindul a Legfőbb szentet képviselők felé. A haditervek és a tanácsok sorozata **„az ellenfél”** birtokába kerül. Apa, Dávid és fia, Absolon tanácsosai. Fia, Absolon és apa, Dávid tanácsosai hasznot akarnak húzni abból, hogy civakodás, vívódás és harc folyik Izráelben. Ennek a haszonlesésnek a nyilvánvaló eszközei Isten választottjai, a papok. Milyen mélységes nyomorúságról tesz tanúbizonyságot ez a fejezet.

A terv megvan, a tanácsok elhangzottak, a fiú döntés előtt áll, de mindenről értesíteni kell a **„KIRÁLYT.”** Mélységes nyomorúság a bukásról. Elbukott a király és elbukott a fia is. Igaza van Jézusnak: **„Meghasonlik az apa a fiával, és a fiú az apjával...”** (Lk 12,53)“

Kedves Testvérem! Vizsgáld meg ma tanácsosaidat! Vizsgáld meg, hogy kinek a tanácsa nyomán tűnik el mellőled nyomtalanul gyermeked, közeli családtagod, munkatársad, gyülekezeti vagy épp közösségi tagod. Több intrika, több csalárd szív mozgassa az életedet? Több fájdalmas végkimenetelű esemény van az életedben? Fájjon, aminek fájni kell? Gondolkodj, amikor tanácsot kérsz és tanácsot vársz embertől (emberektől) gyermekként, szülőként, pedagógusként, gyülekezeti tagként. Az ember ugyanis a legtökéletesebb áruló. Egyedül Isten menti meg Dávidot Absolon túlfűtött haragjától, nem pedig Húsaj cselekedete.

Ugyanis mit látunk? Azt, hogy Istennek nemcsak Dávidot, hanem szolgálóit és szolgáló fiait is meg kell menteni. Olyan úton jut el Dávidhoz a hír és az üzenet, hogyha Isten nem lett volna ott, akkor a papok gyermekei, az ifjak, a halál fiai. Az árulóra ugyanis minden időben egy törvény vonatkozott: halál. Sőt Absolon tudja, hogy kiszivárgott a hír és utat tör **„az ellenség”** felé. Elindul. Keres, Kutat. Nyomoz. Nem akarja feladni azt, amit olyan gondosan kitervelt. Második üzenete Isten Igéjének éppen ez. Istennek mindig közbe kell avatkozni népéért és választottjaiért, mert az ember bűne nyomorba dönti nemcsak a választott üldözöttet, hanem hírvívóit is. Húsaj veszélyeztetési tanácsával mások életét. Ha Isten nem lett volna Izráelben cselekvőleg jelen, sokkal nagyobb a veszteség. Sokkal nagyobb a keserűség.

Sokkal több a könny. Sokkal több a fájdalom. Sokkal véresebb lenne a Rógél–forrás. Isten sokkal többre képes, mint az életetek veszélyeztető ember, Húsaj.

A sorsdöntő események közepette megjelenik a kimenekedés útja. De mégis van valaki, aki nem lát világosságot a saját tanácsa mögött. Ahitófél. Húsaj rendezkedő magatartása mögött meglátja a keserű valóságot. Engem senki sem menthet meg. Engem már senki nem fog tudni megszabadítani a választott üldözött markaiból, ha ennek vége. És bizonyára vége lesz. Isten a döntőbíró véget vett mindennek. Ahitófél kétségbe esik. Kétségtelenül ennek a történetnek a legnagyobb vesztesei azok, akik szóltak és tanácsot adtak. Az emberi tanácsos önkezűleg vett véget életének. Végrendelkezik és megöli magát. Nincs más választás! Nincs más reménység! Tanácsoltam, tanácsomat nem fogadták el, életemnek vége a halál. Így is, úgy is. Előbb vagy utóbb. Hány ember csak ezt a kiutat választja ma is. Könnyebb eldobni mindent. Könnyebb azt mondani, nincs kiút. Könnyebb a pokolba vezető utat választani. **„Isten világosság, nincs benne semmi sötétség.”** (IJn 1,5) A tanácsadó, Ahitófél azonban nem látja Istent. Úgy ahogyan a Szentírásban sokan nem látták. Az emberi tanács mindenkori vége a halál. Lásd Abimélek (Bír 9,54); lásd Saul (ISám 31,4), lásd Zimri (IKir 16,18), végül lásd Júdás (Mt 27,5) életútját. Másokat tanácsolt, de önmaga számára már nem talált megoldást. Íme, az ember mélysége! De az Úrral szolgáló tanácsosok megmenekülnek és másokat is életre vezetnek, lásd József és Dániel életét.

De Dávid megmenekül, sőt stratégiailag a legjobb hely: Mahanáim erdős területe válik egy időre otthonává, majd pedig a csatatér színhelyévé. Mindenki átkel a Jordánon, és Isten gondoskodik róla és az egész hadinépről. Amit nem kap meg fiától, megkap három idegen férfitől. Ammóniaktól. Az Úr jóindulata meglátogatja. Ajándékai nyilvánvalók: **„ágyneműt, tálakat és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet és pörkölt gabonát, babot meg pörkölt lencsét, továbbá mézet, vajot, juhtúrót és tehénsajtot vittek...”** Pihenni kell és meg kell nyugodni. Fáradtan nem lehet harcolni. Meggyengülve nem lehet harcba szállni. Isten gondoskodik. Nemcsak a megvalósuló tanács jut el Dávidhoz, hanem az emberi segítség is az Úr jóvoltából. Minden a megfelelő időben érkezik.

Hányszor elfelejtjük, hogy egyedül Isten harcol értünk. Amikor imádságban harcaid vannak gyermekeidért, beteg családtagjaidért, és valaki leül melléd és veled imádkozik. Amikor Isten a legnehezebb pillanatban mondja, egyél és igyál, mert erő feletti utad van. Milyen jó megállni és a harcok közepette számba venni Isten segítségét. Milyen jó azt mondani a harcok közepette is: Köszönöm, Uram! Hálás vagyok az ételért, az italért, hálás vagyok a lelki erőért, a testvérek biztatásáért, az idegenek támogatásáért, amikor az enyéme üldöznek, életemre törnek és keresnek. Köszönöm Istenem, hogy adsz és elveszel. Köszönöm Uram, hogy megerősítesz drága ígéretedben: **„Enyém vagy!”** (Ézs 43,1)

Ének: 192 Adj békességet, Úr Isten...

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott II. levele 5,1-10

„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltetni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltetni rá amaszt, hogy a halandót elnyelje az élet. Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki. Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.”

Pál apostol nem bátortalanodott el. „Istentől készített hajlék.” – Ez az alap az ő életében. Isten népének az életében sem lehet kétség: *„Tudjuk pedig...”* Pál apostol minden kétséget kizár. Összeomlik, aminek össze kell omlani, és felépül az, amit Isten készít. Péter apostol így vall testéről: *„De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket. Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem.* (II Pt 1,13-14)“ Ideig való hajlék, porsátor. A sátor ugyanis mozgatható lakás, nem állandó lakhelyünk. Jézus is lakozott közöttünk (ld. Jn 1,14), eredetileg *sátorozott*, ideig-óraig lakott ezen a földön, az Ő országa „nem e világból való.” (Jn 18,36) Ideiglenes voltunk a földön. Olya nehéz ezt tudatosítani. A „mának élve” nehéz azt mondani: Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8) Pál ezzel tisztában van. Teste ideig való és földhözragadt, ami örökkévaló és mennyei, annak semmi köze a földhöz. Itt csak az emberi sóhajtozás időszakát éljük. Korlátok között lépegetünk. Nyomasztó érzések és dolgok kavarnak bennünk, amelyeket szeretnél megváltoztatni. Akadályok és kételyek tárulnak elénk. Ballépéseket követünk el, pedig magunkban hordozzuk az új élet valóságát. Vágyakozunk arra, hogy Istent szolgáljuk. Olyan világban élünk, amely egyáltalán nem felel meg Isten akarátának. Ezt tapasztaljuk, amikor az emberekkel beszélünk az evangéliumról. Ellenállás és közömbösség. Gúny az ember részéről, Isten nem tartalma az életüknek, hanem csak töltelék szó. Pótlék, hiány, de nem hitbeli meggyőződés. Földi sátor. Ugye mennyire érezzük valóságát? Amikor itt fáj, ott fáj. Amikor műteni kell. Amikor egy újat kívánunk. Pál nem földi újról beszél, hanem arról, hogy a keresztyén ember öltse fel rá a mennyeit. Arról szól, hogy testünk egy ruha, ami fölé felveszünk egy másikat. A régi ruha többé nem látszik. A régi ruha nem létezik. Nincs többé. A felső, az új elnyeli az alsót, a régit. Ahogyan az első levélben közölte: *„Íme, titkot mondom nektek: Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.”* (IKor 15,51.53)

Felöltözöttnek lenni jobb, mint mezítelennek. A mezítelenség a meghalás állapota. A felöltözöttség egy állapot. Van egy valóságos tested. A mezítelenség védtelenül állsz

Isten orcája előtt. Ádám is, miután vétkezett, a fügefalevél ellenére mezítelennek érezte magát Isten előtt. (IMóz 3,7-10) Ezt a mezítelenséget nem érezte többé, amikor Isten gondoskodott számára ruháról. Ehhez állati bőrt használt, meg kellett ölni miatta egy állatot. Ádám mezítelensége egy ártatlan halálába került. Mezítelenségről Isten maga gondoskodott ruháról. Ez a ruha Jézus Krisztus. Aki Isten előtt mezítelen, akinek a bűnei nincsenek eltakarva, az nem öltözhét fel Jézus eljövetelekör. Felöltözöttek Jézus Krisztusban. Ezek a keresztyének. Hitben járók, nem látásban.

Sokszor felöltözöttek is mezítelennek bizonyulhatunk. Kedves testvérem! Ha így érzed, ne olvasd tovább az Igét, hanem borulj le, és valld meg bűneidet. Ez egy nagyszerű meghívás. Új ruha. Nem te vásároltad, hanem Ő vásárolt meg. Nyomban megszabadít. Aki ezt megtette, az vágyakozva fogja várni az Úr Jézus eljöveteletét, és mindazt, ami ezzel összefügg. Isten mindent előkészített. Nemcsak dolgokat készített el neked, hanem téged is előkészített. Isten nekünk adta Szentlelkét: „**a Lélek zálogát adta szívünkbe** (IIKor 1,22)”, és vele a bátorságot is, hogy „az odafennvalókkal törődjünk, ne a földiekkel (Kol 3,2). A Szentlélek tanít meg bennünket arra, hogy ezen a földön ne érezzünk magunkat itthon, ne rendezkedjünk be, de tudjuk, hogy mennyi örökkévaló házunk van.

Ez bizakodással tölt el, nem csüggedünk, nem bátortalanodunk el. Előre és fölfelé figyelünk. Mindig fürkészn az eget, mint a mennybement Krisztus után tekintő tanítványok, hogy tudjuk, mit kapunk, ha Jézus visszajön? Kedves testvérem! Nem elvakultság az eget fürkészn, mert közben ami körülöttes folyik, addig tudod, hogy testben élsz, és nem vagy az Úrnál. Jobb az Úrral lenni. Amiket itt a földön látsz, ahhoz nem kell hit (Zsid 11,1), de ami Isten által lesz a tied, ahhoz igen. Nem azok a dolgok vezetnek, amiket látsz, hanem maga a láthatatlan Isten. De amiket látsz, és amikről a Biblia beszél, azokra szükséged van a hitedhez. A keresztyén élet és a hit elválaszthatatlanul összetartoznak. Nem vagyunk az Úrnál, de nem hiányzik belőlünk a bizakodás, mert az Úr már bennünk lakik. Nálunk van. Nem sátorozik, hanem lakozást vett a mi szívünkben. Az Úrnál lenni, Krisztusnál lenni nyereség, de amíg feladatunk van a földön, addig itt is Őt szolgáljuk. Ezért hagyta még itt az Úr Pált is, és ezért tart meg bennünket az Úr a tövisek között is. Hazaköltözni az Úrhoz, akiből ez a vágy hiányzik, nem keresztyén. Sok feladatod van, sok szolgálatot vállalsz, annyi mindent meg akarsz még tenni az Úrért, annyi mindenkit meg akarsz nyerni az Úrnak, de mi a nagyobb benned: elköltözni vagy maradni. Menni vagy itt maradni? Mit szeretnél? Mi erősebb benned? Krisztussal lenni vagy itt maradni? Melyik vágy erősebb benned?

Hány helyről itt a földön így gondolkodunk: „Ott könnyebb lenne, ott boldogabb lehetnék, ott jobban megélném a hitemet.” Ne feledd, hited nem helyhez kötött, hanem Krisztusban lehorgonyozva élet. Csak az Úrnál jobb, boldogabb, szebb minden. Bárhol is légy, Jézust akard megörvendeztetni azzal, hogy Érte élsz, és

mindenben keresed az akaratát. Keresd a választ arra kérdésre: „Hogyan lehetek „kedves” neki?” Amit az Úrért és az Úrral végezhetsz, az érték.

Ugyanis mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt. Kitörölhetetlen élményt kelt bennünk ez a kép. Minden keresztyénnek meg kell állnia előtte. – még neked is. Krisztus második eljövételéhez kötött Krisztus ítélőszéke.

IKor 4,5: *„Egyáltalán ne ítéljetez azért addig, míg el nem jön az Úr. Ő majd megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait, és akkor mindenki Istentől kapja meg a dicséretet.”*

Az Úr Jézussal visszatekinthetsz egész életedre. Mindenki azt mondja, hogy a haláloz pillanatában lepörög előtted az egész életed. Egy film, amiben Te vagy főszereplő. Még egyszer látni fogod, hogy mit tettél. Ő tudja, hogy mit tettél. **„Tudok cselekedeteidről”** (Jel 2,2) Úgy fogod látni az életedet, ahogyan Jézus látta azt, nem úgy ahogyan megélted. Életed: Pillanatok, amelyekkel elégedett voltál, közben csak a saját dicsőségedet képezték. Pillanatok, amikor nem voltál túl jó passzban, és Jézus azokat többre becsülte mindennél. Krisztus ítélőszéke előtt minden a helyére kerül. Isteni mércével kerül megmérettetésre. Ott a tévedés minden lehetősége ki van zárva. Mindenki azt kapja, amit megérdemel. Nincs helye tiltakozásnak.

Mt 25,21: *„Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, jöjj, és osztozz urad örömében!”*

Mt 25,27.30: *„Te gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és onnan is gyűjtök, ahova nem szórtam? A haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.”*

Az Úr jótetszésében lesz részed? Megdorgál az Úr? Életünk megítélésében egyet értünk az Úrral? A Bíró, megítéli életedet ott és akkor, és talán a pokol kénköves bugyraira gondolsz, amikor ezek a mondatok elhangzanak. Ezeken a gondolatokon csak te változtathatsz. Fenntartás nélkül valld meg az Úrnak mindazt, ami megakadályozz abban, hogy örömmel töltsön el, amikor Krisztus ítélőszékre gondolsz.

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért az örök élet felől és megbizonyosodásért, mert Istennek van hatalma mindenre. Ahogyan megerősítette Dávidot Mahanaimban és ígéreteiről biztosította, úgy fogja a Neked mondott ígéreteit is valóra váltani. Csendesedjünk el a Bíró és Gazda előtt azzal az áldott bizonyossággal, amit Jézus mondott tanítványainak búcsúbeszédeiben: „Én élek, és ti is élni fogtok (Jn 14,19).”

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: *„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek (Jer 29,11).”* Ámen.

Ének: 394. dicséret: *„Térj magadhoz, drága Sion,...”*